

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Jany Daňkové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce **KAGAMA Plus, s.r.o.**, IČ 63509563, se sídlem Praha – Barrandov, Štěpařská 20, zastoupeného JUDr. Markem Görgešem, advokátem se sídlem Plzeň, Žižkova 52, proti žalovanému **Obecnímu úřadu Chlumčany**, se sídlem Chlumčany, Družstevní 332, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.5.2012, č.j. 344/2012,**

t a k t o:

- I. Žaloba s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.5.2012, č.j. 344/2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým nebylo „*podle § 155 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, vyhověno žádosti žalobce podané dne 11.4.2012 ve věci vrácení přeplatku na správním poplatku ve výši 90.000 Kč*“.

Podle § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), kdykoli za řízení přihlíží soud k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé (podmínky řízení).

Nestanoví-li s.ř.s. jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh byl podán předčasně (§ 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).

V souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Z citovaného ustanovení vyplývá, že domáhat se zrušení rozhodnutí nižšího stupně je možné pouze ve spojení s rozhodnutím druhoinstančním, resp. rozhodnutím vydaným v posledním stupni.

V dané věci je mezi účastníky řízení nesporné, že žalobce podal proti napadenému rozhodnutí odvolání, a to podle poučení žalovaného uvedeného v závěru napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce podal proti napadenému rozhodnutí soud odvolání, ověřil soud i u Krajského úřadu Plzeňského kraje, který podání odvolání žalobcem potvrdil včetně skutečnosti, že o odvolání dosud nebylo rozhodnuto.

V řízení ve věcech správních poplatků se postupuje podle daňového řádu. Vyplývá tak z ustanovení § 1 odst. 1 daňového řádu, podle kterého tento zákon upravuje postup správců daní, práva a povinnosti daňových subjektů a třetích osob, které jim vznikají při správě daní.

Daní se přitom ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 písm. a) téhož zákona rozumí peněžité plnění, které zákon označuje jako poplatek. Správní poplatek je označen za poplatek.

Podle § 109 odst. 1 daňového řádu se příjemce rozhodnutí může odvolat proti rozhodnutí správce daně, pokud zákon nestanoví jinak. Daňový řád tak vychází z principu, že odvolání je přípustné proti každému rozhodnutí vydanému podle daňového řádu, nestanoví-li zákon jinak.

Napadené rozhodnutí je rozhodnutím vydaným podle daňového řádu, a proto je proti němu přípustné odvolání, neboť zákon nestanoví jinak. V ustanovení § 7 odst. 3 zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, je sice stanoveno, že proti rozhodnutí o vrácení poplatku a rozhodnutí o vrácení přeplatku na poplatek podle odstavců 1 a 2 není přípustný opravný prostředek, avšak toto ustanovení nemění nic na tom, že proti napadenému rozhodnutí odvolání přípustné je.

Ustanovení § 7 odst. 3 zákona o správních poplatcích dopadá toliko na rozhodnutí, jimiž bylo žadateli zcela vyhověno. Zákon totiž používá pojmy „rozhodnutí o vrácení poplatku“ a „rozhodnutí o vrácení přeplatku na poplatek“ nikoli pojem „rozhodnutí ve věci vrácení poplatku či ve věci vrácení přeplatku na poplatek“. Použitými pojmy zákonodárce jednoznačně dává najevo, že odvolání nemá být připuštěno pouze u kladných rozhodnutí správního orgánu. Zde je vyloučení odvolání pochopitelné, když by bylo nadbytečné vést odvolací řízení o opravném prostředku směřujícím proti rozhodnutí, kterým došlo k úplnému uspokojení žadatele.

Napadené rozhodnutí je sice rozhodnutí ve věci vrácení přeplatku na poplatek, není však rozhodnutí o vrácení přeplatku na poplatek. Je totiž „rozhodnutím o nevrácení přeplatku na poplatek“. S ohledem na skutečnost, že není naplněna dispozice ustanovení § 7 odst. 3 zákona o správních poplatcích, nebrání v dané věci toto ustanovení podání odvolání.

Vzhledem k tomu, že žalobce podal žalobu dříve, než bylo příslušným správním orgánem rozhodnuto o jeho odvolání, tj. dříve, než se žalobou mohl ve spojení s rozhodnutím v posledním stupni domáhat eventuálně i zrušení napadeného, resp. rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, podal žalobu předčasně. Soud ji proto v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. odmítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s.ř.s., jelikož byla žaloba odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 24. října 2012

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová